

[Ole Espersen]

de, og det vil sige, at der var lukkede døre. Det er en beskyttelse for tjenestemanden, som kan ophæves, hvis tjenestemanden og hans organisation ønsker det. Men ellers har tjenestemanden eller tjenestemændene krav på, at sagen behandles for lukkede døre.

Hvis nu ministeren er i den situation, at han ikke klart kan udpege en mistænkt, kan han vælge en undersøgelsesret, som vi nu får vedtaget her, for at finde ud af, om der senere var grundlag for at rette mistanke og en disciplinærsag mod en bestemt person. Hvis nu situationen var den, at denne forudgående undersøgelse for en undersøgelsesret skulle foregå i alle tilfælde for åbne døre, ville tjenestemandens beskyttelse i §§ 20 og 21 jo gøres illusorisk.

Det er et eksempel på en situation, hvor vi finder det kan være anerkendelsesværdigt, at en minister med sit politiske ansvar beslutter sig for lukkede døre. Jeg siger udtrykkeligt, det er et eksempel, for der kan også være andre tilfælde, og jeg synes ikke, det er muligt for os, nu når vi i øvrigt laver væsentlige forbedringer, at forudse en hvilken som helst situation. Skulle det vise sig, at det, vi laver her, ikke fungerer til vores tilfredshed i praksis, kan man jo foretage en omvurdering og ændre det igen. Det er jo ikke en eviggyldig lov, vi vedtager her, det er noget nyt, som det er rimeligt at vi prøver af.

Men vi har ingen betænkeligheder ved som udgangspunkt af de grunde, jeg har nævnt, at sige, at ministeren i særlige tilfælde – og hvad der menes dermed, har jeg illustreret – kan beslutte sig for lukkede døre. Dommeren kan jo ikke gøre det generelt, men kun i visse dele af sagen. Og vi mener altså, der kan være situationer, hvor det vil være rimeligt som udgangspunkt at beslutte sig for, at forhandlingerne for retten skal foregå i fortrolighed.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Naturligvis skal vi ikke i dag gentage debatten fra andenbehandlingen, så jeg skal prøve, om jeg kan få stillet mine spørgsmål på en ny måde. Men hr. Ole Espersens argumentation lyder i mine ører sådan, at mange sager skal komme til at foregå for lukkede døre.

En sag som postterminalsagen – postskandalen, som den hed – var en kommissionsdomstolssag, og den blev i princippet ført for åbne

døre, men under den blev der mig bekendt afhørt en masse tjenestemænd. Så hvis hr. Ole Espersens argumenter virkelig skal holde, lyder det i mine ører, som om stort set alle sager, hvor tjenestemænd skal afhøres, skal føres for lukkede døre. Og så er vi jo inde i noget skidt. Det tror jeg både ministeren og hr. Ole Espersen er enig med mig i. For jeg synes, vi har masser af eksempler på, at mange tjenestemænd har udtalt sig til de forskellige kommissionsdomstole, og at dommeren har været udmærket i stand til at vurdere, hvornår dørene skulle lukkes, og hvornår de skulle åbnes.

Det synes jeg er den erfaring, vi har med kommissionsdomstole. Det er derfor, jeg ikke er så bange for den generelle regel, der i dag gælder for kommissionsdomstole; jeg tror, dommerne kan foretage den vurdering.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den situation, hr. Ole Espersen forelæste om, er jo i og for sig noget nyt i dansk retspleje, nemlig at justitsministeren skal sidde uden direkte at have føling med sagen, som den går fra dag til dag, og finde ud af, om dørene skal lukkes eller ej. Derfor må det være af værdi både for den siddende og for kommende justitsministre at have klare udtalelser fra Folketinget om, hvornår der kan være tale om at lukke dørene. Men det, hr. Ole Espersen nævnte, var noget abstrakt. Han talte om statens sikkerhed, hensynet til parterne og visse andre situationer. Men det giver en forholdsvis ringe hjælp.

Imidlertid har vi jo en konkret sag lige foran os, nemlig Ninn-Hansen-tamilsagen. Der er ikke noget hensyn til statens sikkerhed. Det er da vist ganske aldeles klart, at hvad man gjorde med hensyn til sammenføring af de mennesker i 1987 og 1988, er ikke noget, der påvirker statens sikkerhed.

Parten i sagen, hr. Ninn-Hansen, vil efter alt, hvad vi ved, ønske åbne døre, for han mener, at han er bedst tjent med, at det, han har at sige til sit forsvar, kommer frem. Derfor er spørgsmålet, om der i den sag, vi alle sammen kender så vel, fordi vi har brugt så mange timer på den, efter hr. Ole Espersens mening er nogle specielle hensyn, der, til trods for at hverken statens sikkerhed eller den, som undersøgelsen rettes imod, har noget ønske om lukkede døre, kan begrunde, at justitsministeren kan tillade sig,